

[Socialministeren.]

der selvfølgelig være Forskelligheder mellem i hvert Fald den faktiske Stilling for Invaliderne efter dette Forslag og for Aldersrentenyderne. Jeg nævner her Hjælpeløshedstillæget, som ogsaa særlig kommer Invaliderne til gode; jeg nævner endvidere Børnetillæget, som af praktiske Grunde vil have større Betydning for Invaliderne og ringe Betydning for de gamle. Men det, Hovedvægten er lagt paa, er altsaa at afpasse Taksterne og de forskellige Tillæg saaledes i Forhold til hinanden, at man staar overfor en Graduering af Ydelser, der mere, end Tilfældet er nu, svarer til det enkelte Tilfældes Tarv.

Det er de Hovedregler, hvorpaa Forslaget om Folkeforsikring bygger. Men ved Siden af den forbigaaende Sygdom, som afbødes gennem Sygekasser med offentlige Tilskud, og ved Siden af den egentlige Invaliditet foreligger der mangfoldige Arter af Trangstilfælde; de kan skyldes Sygdom eller Mangel paa Erhvervssevne, og Mangel paa Erhvervssevne foreligger jo ikke alene for de syge og de gamle, men ogsaa for Børnene. Derfor har vi tilbage Hovedforslaget i Sociallovgivningen, Forslaget om offentlig Forsorg, det kommer til, naar vi er færdige med det Omraade, der lader sig ordne forsikringsmæssigt, altsaa Ulykkesforsikringen, Arbejdsløshedsforsikringen, Sygeforsikringen, Invalideforsikringen og Aldersrenten. De tre sidste udgør tilsammen Folkeforsikringen, et stort Omraade, der hidtil har været ordnet gennem en hel Række Love.

Jeg burde maaske før ved Omtalen af Ulykkesforsikringen have nævnt, at denne i det store og hele bygger paa den hidtidige Lovgivning, dog med nogle væsentlige Ændringer. Der har i Aarevis været klaget over, at Administrationen af Ulykkesforsikringen var alt for dyr, idet der kun regnedes med, at man anvendte en $66\frac{2}{3}$ pCt. af Præmierne til Skader; der var en hel lang Række Selskaber, der gav sig af med denne Forsikringsart, og det medførte en Fordyrelse af Administrationen. Jeg kom derfor ganske naturligt ind paa den Tanke, som er realiseret i flere andre Lande, til en vis Grad i hvert Fald at monopolisere denne Forsikring, og endte efter en Udvalgsbehandling forud for Lovforslagernes Fremsettelse med at foreslaa oprettet 4 Forsikringsforbund, der skulde kunne administrere saaledes, at kun 20 pCt. af Præmierne anvendtes til Administration. Det var et af de Punkter, hvor det voldte størst Vanskelighed at blive enig under de Forhand-

linger, der foregik mellem Repræsentanter for det ærede Venstreparti og Regeringspartierne — det konservative Folkeparti har jo desværre ogsaa med Hensyn til Socialreformen ment af politiske Grunde at burde holde sig udenfor disse Forhandlinger. Men det lykkedes ogsaa paa dette Punkt, med Hensyn til Forsikringsforbundene, at naa et Resultat, fordi det afgørende for Regeringen i en Situation som denne ikke var at faa et Princip anerkendt, men at naa et praktisk Resultat, med andre Ord, ikke just at faa et Forsikringsmonopol indført, men at faa indført en saa billig Administration, at man kunde tale om betydelige Besparelser. Dette er ogsaa lykkedes gennem den Ordning, der nu er truffet efter Overenskomst mellem Venstre og Regeringspartierne og vedtaget i Folketinget, idet man som Regel i hvert Fald kun vil kunne anerkende Selskaber, der gennemsnitlig kan anvende 75 pCt. af Præmieindtægten til Skader. Derved vil der i Forhold til, hvad Udgifterne til Administration beregnes at være efter Loven af 1927, antagelig blive sparet ca. 800 000 Kr. af de vistnok 1,1 Mill. Kr., jeg regnede med der maatte kunne spares.

I Forbindelse med Administrationen af Ulykkesforsikringsloven vil det være naturligt at nævne, at der ogsaa er foretaget adskillige Forandringer i den interne Administration, selve Hovedadministrationen, i Forholdet mellem Arbejdsdirektoratet og Arbejderforsikrings-Raadet eller Ulykkesforsikrings-Raadet, som det nu hedder.

Til Gengæld for disse Indrømmelser har Regeringen fra Venstre faaet visse Indrømmelser, nemlig en efter denne Lovs Karakter mere rimelig Fortolkning af Begrebet Partsfisker og en Graduering af den 15 pCt.s Nedsættelse, som der var Tale om i 1927, og som efter min Mening blev alt for — i Gaaseøjne — „raat“ gennemført, uden at der blev taget tilstrækkeligt Hensyn til de enkelte Tilfælde.

Dette er, foruden en Ting, som jeg endnu skal nævne, de væsentligste Ændringer i Ulykkesforsikringsloven. Men den Ting, der staar tilbage, er heller ikke uvæsentlig. Det er, at man for de større Skaders Vedkommende gaar over fra Kapitalerstatningssystemet til Rentesystemet. Vi har mange, mange Gange i Administrationen staaet overfor det meget tragiske Tilfælde, at en yngre Mand eller Kvinde kom til Skade, alvorligt til Skade, fik udbetalt et større Erstatningsbeløb, administrerede dette selv, satte det i en Forretning eller lignende, som vedkommende ikke havde til-